

Beste medeparochianen,
broeders en zuster,

Het evangelie dat wij vandaag hebben gehoord
wordt ook wel het Hogepriesterlijke gebed genoemd.
Dat wil dus zeggen het gebed dat Jezus heeft gebeden
als Hogepriester.
Zo kennen wij Jezus misschien niet zo goed als Hogepriester.
Maar Jezus was dus echt de Hogepriester van God.
En dan niet gewoon in de tempel in Jeruzalem.
Maar Jezus was de Hogepriester in Gods hemels Vaderhuis.
Ook toen Hij hier op aarde was.
En dat is niet zo vreemd.
Want wij bidden hier op aarde ook altijd het 'Onze Vader.'
En dan bidden wij terecht: Onze Vader, die in de hemel is.
Hemel en aarde zijn dicht bij elkaar
dan wij soms denken!

En zo begint het evangelie van vandaag
dan ook met de woorden:
'In die tijd sloeg Jezus zijn ogen op ten hemel en bad.'
De ogen naar boven,
daar waar God woont in de hemel.

En nou is het opvallende dat in dit Hogepriesterlijke gebed
één woordje negen keer voorkomt.
Namelijk het woordje: de wereld.
Negen keer.
Jezus zegt bijvoorbeeld dat Hij niet 'van' de wereld is.
Maar Hij zegt wel dat Hij 'in' de wereld is.
En Jezus zegt ook dat de leerlingen niet 'van' de wereld zijn.
En Jezus zegt vervolgens dat de wereld de leerlingen zal haten
omdat zij niet 'van' de wereld zijn.
Kortom, we zien steeds een soort tegenstelling
tussen de wereld aan de ene kant,
en Gods hemelse Koninkrijk aan de andere kant.

Toen ik in Utrecht aan het conservatorium orgel studeerde had ik maar één medestudent die ook katholiek was. Al de andere orgelstudenten waren van Protestantse huize. En deze Protestantse orgelstudenten hadden soms ook hele uitgesproken ideeën over 'de wereld'. Over 'wereldse' zaken. Zo zouden zij bijvoorbeeld nooit naar de bioscoop gaan. Dat was in hun ogen veel te werelds. Terwijl ik het juist heerlijk vond om een goede film te zien. En zij zouden bijvoorbeeld nooit naar de Kermis gaan. Terwijl ik daar geen enkel kwaad in zag. Zij hadden dus hele uitgesproken ideeën van wat wereldse zaken waren.

Toch kun je je afvragen:
wat zou Jezus zelf hebben bedoeld met dat woordje: de wereld?
Een woordje dat dus negen keer voorkomt
in dit kleine stukje evangelie.

Misschien mag ik u daarvoor eens meenemen
naar een eenvoudige vergelijking.
Wij in onze katholieke kerk kennen het tabernakel.
Ik vind dat altijd iets heel moois.
Dat kleine huisje op het altaar,
waarin de Heilige Hosties, het Lichaam van Christus,
worden bewaard.
En als teken, dat er hosties aanwezig zijn in het tabernakel
brandt daar dan de Godslamp.

Heel soms, als er een activiteit is in de kerk,
die totaal los staat van een katholieke gebedsviering,
bijvoorbeeld een vergadering of zoiets,
dan haal ik de ciborie met de Heilige hosties
uit het tabernakel
en breng ze naar een tabernakel bij mij in de pastorie.
En dan doe ik de Godslamp in de kerk uit,
en laat het deurtje van het tabernakel openstaan.

Dan hoeven de mensen dus ook niet
voor het tabernakel te knielen
of een kruisje te maken.
Het geeft aan hoe zorgvuldig wij als priesters
met het tabernakel omgaan.

Maar ieder mens heeft als het ware
ook een tabernakel in zijn hart.
Een plaats waar God wil wonen.
Maar, helaas door de zondeval,
is dat tabernakel in ons hart leeg.
Dat is allemaal het gevolg van de zondeval.
In de theologie noemen we dat ook wel: de erfzonde.
Wij worden niet meer geboren in het paradijs,
maar gewoon in deze wereld.

Maar, God zij dank,
door Jezus Christus wil God weer met zijn liefde
in ons hart komen wonen.
Dan is ons tabernakel niet meer leeg,
maar gevuld met Gods liefde.
Dan zijn we niet meer
alleen maar mensen 'van' deze wereld,
maar dan worden wij weer
-wat wij eigenlijk ten diepste ook zijn,-
kinderen van God.
De apostel Paulus noemt ons dan ook: hemelburgers.

En zo mogen wij in de eucharistieviering
de Heilige Communie ontvangen,
Lichaam en Bloed van Christus.
Dan is ons tabernakel niet meer leeg,
maar gevuld met de liefde van God.
Dan zijn we nog wel 'in' de wereld.
Maar dan zijn we niet meer 'van' de wereld,
omdat Gods hemelse liefde in ons hart woont.

En weet u wat het mooie is!
Dan ontstaat er ook een soort eenheid
onder ons gelovigen.
Een eenheid waarvoor Jezus ook bidt
in dit Hogepriesterlijke gebed.
Geen eenheid omdat we allemaal hetzelfde denken
of allemaal hetzelfde doen.
Maar een eenheid omdat dezelfde Christus, Gods liefde,
in ons hart, in ons tabernakel is komen wonen.

En dan tot slot nog iets.
U weet natuurlijk allemaal,
dat ik erg van muziek houd.
En zo gauw ik iemand ontmoet
die ook van muziek houdt,
ja, dan is er direct een klik.
Nou, dat zult allemaal wel herkennen.
Muziek liefhebbers hebben een klik met elkaar,
zoals ook voetballiefhebbers een klik met elkaar hebben.
En ga zo maar door.
Maar zo zouden wij als gelovigen,
als Christus in ons tabernakeltje woont,
ook een klik met elkaar moeten hebben.

Is ons tabernakeltje gevuld met zijn Liefde?
In iedere eucharistieviering bent u van harte uitgenodigd
om Zijn liefde in uw hart te ontvangen.
Dan bent u nog wel 'in' de wereld.
Maar dan bent u niet meer 'van' de wereld,
omdat u dan ook een Kind bent
van onze Vader, die in de hemel is.
Amen.